

[Brorsen.]

i Parentes sige, at der vel ikke er nogen Del af Frankrig, maaske med Undtagelse af Normandiet, hvor de har lidt saa meget som netop i Alsace-Lorraine. Jeg skal ikke komme ind paa Forfatterens mange Oplysninger, men blot nævne, at 200 000 blev udvist til Østtyskland eller Polen, og 150 000 Mand blev tvangsmobiliseret til den tyske Krigsmagt, og det af en Befolkning paa ca. 2 Millioner Indbyggere. Jeg synes, det har sin Betydning at undersøge, hvorledes Det tredje Rige har behandlet andre Lande i Perioden 1940—43.

Tilgangen af danske frivillige var efter Tyskernes Opfattelse elendig ringe, og derfor var Utilfredsheden hos dem stadig uhyre stor, og det kom gentagende til Ord.

Jeg saa forleden Dag et Interview med den tidligere Statsminister, Hr. Scavenius, og deri benytter han egentlig et betegnende Udtryk, idet han siger, at han havde Tyskerne *rendende* den ene Dag efter den anden, ja, næsten ustandselig. Det var jo saadan, at Udenrigsministeriet, Udenrigsministeren var særlig udset til paa Ministeriets Vegne at føre Forhandlingerne med Tyskerne, idet vi ansaa det for en Fordel, at det var en enkelt Minister, der gjorde dette. Men Tyskerne var som sagt meget misfornøjede, og en skarpere Kurs blev derfor indledet, efter at General von Hanneken i Efteraaret 1942 var kommet hertil. Tyskerne var af den Opfattelse — og det var jo ikke helt forkert —, at det hele blev saboteret fra dansk Side, og den paagældende tyske General udtalte, at vi forstod slet ikke her i Danmark, hvad det drejede sig om. Det, han stadig kredsede om, var, at vi skulde stille os ved Siden af Tyskerne paa Østfronten til Bekæmpelse af Bolsjevismen; vi burde stille mindst een Division til Raadighed, og vi burde have en Uddannelse af danske Officerer, saa at de derefter direkte kunde deltage i Kampen derovre. Kort sagt, det Ønske, der i Virkeligheden hele Tiden kom frem fra tysk Side, var Ønsket om en officiel dansk Tilslutning til Tyskland og dets Forbundsfæller, og det kunde der selvfølgelig ikke under nogen Omstændigheder være Tale om — det afviste vi den ene Gang efter den anden.

Da Tilgangen til Korpset som sagt var saa ringe, fandt de paa, at Aarsagen

dertil var en Diskriminering af de Befalingsmænd, der havde meldt sig til Frikorpset, det vil sige, at de mente, der skete en Til-sidesættelse med Hensyn til Forfremmelse, og mente, at de paagældende, naar de gik ind i Korpset, skulde have forskellige Lem-pelser, som Hærloven ikke i alle Tilfælde hjemlede. Dette førte til Forhandlinger inden for Regeringen, inden for 9 Mands Udvalget og atter inden for Regeringen, og jeg tror, jeg kan sige, at den Anskuelse var gældende baade inden for Regeringen og 9 Mands Udvalget, at de Personer, der var Tale om i dette Frikorps, skulde i alt Fald ikke slaa Regeringen eller Rigsdagen ud af Kurs. Det hele var jo, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har sagt i en Tale, han holdt for kort Tid siden, et Spil. Det var bestandig saadan, at naar der kom et Krav fra tysk Side, maatte vi overveje, hvorledes vi nu skulde stille os til det, hvilket Modtræk vi skulde foretage. Saadan var det under hele Perioden 1940—43. Men vi forhandlede altsaa baade i 9 Mands Udvalget, for øvrigt ogsaa i Partierne, og inden for Regeringen og blev saa enige — og jeg kan sige aldeles enige, idet jeg nemlig som Forsvarsminister stillede det Krav, og det gjorde jeg mere end een Gang, at hvis der blot var een eneste, der opponerede enten inden for 9 Mands Udvalget eller inden for Regeringen, vilde jeg overhovedet ikke gaa et Skridt videre. Jeg mente altsaa, at vi her maatte staa fuldstændig solidarisk, fordi det var et ubehageligt Spørgsmaal, vi havde med at gøre. Der var, som sagt, baade i 9 Mands Udvalget og inden for Ministeriet Enighed om, at vi skulde stille noget op. Nu skal jeg ikke oplæse det paagældende Dokument, for til syvende og sidst er det ikke andet end et Stykke Papir; det betyder ikke meget, det betyder næsten ingenting, for hvis man virkelig vil læse det roligt igennem, vil man se, at vi stadig fra dansk Side har den Myndighed, at det er os, der bestemmer, hvornaar en Befalingsmand skal f. Eks. forfremmes. Det gjaldt jo altid om at trække Tiden ud, holde den gaaende, ikke for tidligt kaste os ud i Katastrofen — det var det, der stadig blev sagt i det ene Minister-møde efter det andet —, fordi vi maatte være fuldstændig klar over, hvad der vilde ske i det Øjeblik, vi ikke længere havde en